

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

ELS VELLS POLÍTICS

—Las quince y cuartooo!..
—Y nubladooo!..

El plat del dia

Es la pilota. Pilota, i res més. Hem passat una setmana completament empilotats. Es fama que als barcelonins pertanyents a les classes humils els agrada molt la pilota a l'olla. Potser aquesta fama no és prou justificada. Però d'ençà que l'afició futbolística omple la ciutat, conquista els carrers, les places i passeigs, munta per les escales, es fica per botigues, despatxos, pisos, golfes, terrats i clavegueres, la pilota ha esdevingut un símbol.

Nosaltres sabem una dispesa on els dispesers han demanat a la dispesera que durant tota la setmana els serveixi, simbòlicament, pilota per dinar, i que aquesta tingui un tamany aproximat al d'una pilota de futbol. Estem segurs que si la dispesera hagués comprat una pilota de futbol autèntica i l'hagués servida als seus dispesers, aquests se l'haurien empassada i l'haurien digerida amb tota tranquil·litat. Ja sabem que l'entusiasme fa miracles.

Si hem d'ésser francs, direm que no ens estranya l'actual creixença enorme de l'entusiasme futbolístic. La gent, i sobretot la gent jove, necessita entusiasmar-se amb alguna cosa. I ara el futbol compleix meravellosament aquest paper promotor d'entusiasmes. El fet ja ve de lluny, però en els darrers temps s'ha accentuat. Els catalans, com a bons mediterranis, necessitem manifestar-nos pels carrers, victorejar estentòriament, cantar cançons i batre les mans en aplaudiments sorollosos. Ja feia molt de temps que no hi havia hagut un d'aquests grans espectacles que tant ens plauen. I bé: el futbol ens l'ha proporcionat. Tota l'acumulació d'apetit entusiàstic portada pel dejuni en certs rams, esclatà el vespre de l'arribada dels dos equips campions. Estem segurs que després d'aquesta expansió, la massa entusiasta es sentirà descansada i es trobarà millor de salut. Un desfogament és, en aquestes condicions, una cosa higiènica.

A propòsit del triomf del "Barcelona"

na senyoreta amb neguits aristocràtics i que acudeix a totes les grans parades rutilants: "Això és estúpid".

Un amic ple d'esperit i d'erudició, se'ns ha planyut, també, afegint que l'espectacle de la rebuda feta al *Barcelona* i al *Júpiter*, era lamentable.

L'amic parlava en nom de l'esperit, però, és que no hi pot haver també esperit en l'apassionament deportiu? No fa gaire l'Horaci Chauvet, l'excel·lent escriptor rossellonès, ens explicava davant de Perpinyà, agombolat davant dels resultats d'un partit de *rugby*: "Es que el que no hem aconseguit amb els nostres llibres, ni amb la política, ni amb el folk-lore, ho hem lograt amb l'esport, oferir una ànima al nostre poble. Ara amb el *rugby*, ens signifiquem dintre de França, sense comentar, sense ponderar i sense feina. Som campions i ho tornarem a ésser. Pel *rugby* el Rosselló és alguna cosa a França..." I després de dir-nos això l'Horaci Chauvet, ens anunciava la publicació d'una novella seva humorística, titulada *El oliver d'Andorra*, de costums rossellonenques, és a dir, de preocupació per l'ànima rossellonesa que el *rugby* ha exaltat.

Jo crec que aquests jocs esportius tenen una gran força animadora. No són esperit, però auxiliem a l'esperit, complint, aplicades a les nacions, les qualitats que en els temps clàssics s'aplicaven a les ciutats. En un moment donat, els pobles posen en els seus atletes tota la seva voluntat de singularització i de grandesa. Figureu-vos que l'equip espanyol hagués triomfat en les Olimpíades. Hauria sortit tota la història d'Espanya, la raça i la fúria, i la virilitat i l'energia inextinguible. Els campions haurien rebut a tot Espanya l'homenatge triomfal que el *Barcelona*

ha obtingut en la seva ciutat. Així succeí amb els uruguais. Així amb els atletes finlandesos.

I per què no ha d'ésser així? Quan mireu cap a Grècia, fem llors comuns de literatura, amb el seu culte per la forma i pels seus jocs olímpics. Els corredors, els atletes, els guiadors de carros, no eren pas més espirituals, i eren admirats. Els poetes els hi dedicaven les seves obres i els seus marbres els escultors, doncs si admirem el passat, per què menysprear el present? Per què admirar el clàssic en la literatura i no pas en la mateixa vida?

PARADOX

Aquesta si que és bona

Si nosaltres fóssim a fer, recolliríem en una fulla ampla com un davantal de cuinera, els principals comentaris que la Premsa de Madrid i de províncies ha fet a propòsit de la doble victòria catalana en els campionats quasi peninsulars de futbol. La importància i transcendència i la significació d'aquests comentaris van molt més enllà del camp futbolístic. Són fets psicològics, històrics i geogràfics. Es per aquest motiu que nosaltres en parlarem.

La Premsa de Barcelona, que ha acompanyat els himnes triomfals dels barcelonistes i els jupiteristes, s'ha limitat al panegíric i a l'apologia. Molt més cenyida i profunda ha estat la Premsa de Madrid. Cal fer-li aquesta justícia. Només cal veure l'*A B C* per adonar-se que el diari de més circulació d'Espanya ha tractat la qüestió del Campionat de futbol com si s'hagués tractat d'un d'aquells afers en els quals és mestre inimitable el distingidíssim periodista senyor Pere Pujol.

Però al capdavant l'*A B C* no ha pres en aquest punt una posició que hom no pogués esperar. Ha estat en el seu lloc, ha ocupat la posició de sempre i l'ha defensada amb l'esperit de sempre. En canvi, té un interès extraordinari i gairebé diríem de sorpresa —almenys per a nosaltres, que som homes de bona fe— el comentari que ha fet a la victòria del *Barcelona* el diari de Madrid *El Socialista*, òrgan del partit obrer espanyol que acabdilla nominalment Pau Iglesias i que de fet dirigeix ara el conseqüent i pobre funcionari senyor Antoni Fabra i Ribes, català, i fill de Reus per més senyes.

Heu's aquí les paraules d'aquests revolucionaris, socialistes, internacionalistes i cos-

mopolites: *Nos ha contrariado grandemente este resultado, puesto que ha conquistado el Campeonato de España un Club que cuenta con tres extranjeros en sus filas. Si de once jugadores en la actualidad tres elementos son de nacionalidad extranjera, dentro de un par de años tal vez el "once" catalán esté constituido exclusivamente por elementos internacionales que juegan con el nombre de "Barcelona F. C."*

Cal confessar que és una cosa ètica el cas d'aquests socialistes, revolucionaris, internacionalistes, etc., que queden adolorits i contrariats pel fet d'haver guanyat el títol de Campions uns equippers entre els quals n'hi ha algun d'estranger. A nosaltres ens semblava que el caràcter internacional dels jugadors de futbol s'avenia amb l'internacionalisme dels socialistes, amb l'himne "La Internacional" i amb les doctrines de Karl Marx. Si nosaltres fóssim totes aquestes coses que és *El Socialista* de Madrid predicaríem la barreja de regions, nacions i continents en els equips de futbol, per tal d'afavorir la fraternitat humana i de treure tot caràcter xovinista i local a les lluites de l'esport.

Es veu que els socialistes de Madrid estan enamorats de la Porta del Sol i en senten la influència. Tot això està molt bé, però aleshores no s'hi val a dir-se internacionalistes i interplanetaris. El casticisme i el purisme ètnic són coses renyides amb els Evangelis de la Primera, Segona i Tercera Internacional. Els socialistes d'aquesta mena mereixen que els nostres xicots els cantin *L'escarbat bum-bum...*

FULMEN

TEMES SOCIALS

La democràcia i la guerra

Es torna a parlar de la possibilitat d'una nova guerra. Però els qui més en parlen i més hi creuen, es fixen en l'aspecte dels esdeveniments internacionals de la política. I com que aquest aspecte pot canviar d'un moment a l'altre, ens escomet el dubte i cadascú opina segons el dictat del seu propi sentiment.

Podríem concretar el problema d'una possible guerra dient: Creuen que n'hi haurà, desitgen que n'hi hagi, els amics, els admiradors d'Alemanya, del seu imperialisme. Tots els que han "presenciat" espiritualment l'apoteòsic preludi presidencial d'Hindenburg. Les democràcies, en canvi, no la volen, no poden voler-la la guerra.

Però, pot arguir-se, és que a Alemanya no hi ha una democràcia i no existeix a França un ultra-nacionalisme violent i regressiu? Contestarem amb una doble afirmació, però...

Una guerra, malgrat que és avui una cosa molt complexa, es relaciona com tots els drames, per causes o efectes, amb qüestions d'ordre sentimental o intel·lectual. O dit altrament, amb una qüestió de Dret.

Per a veure fins a quin punt és França una nació democràtica, i amb quin dret pot qualificar-se a Alemanya de país o Estat imperialista, res millor que revisar les doctrines jurídic-internacionals que triomfen no solament en una i altra cultura, sinó també en un i altre Estat.

La tesi de Dret internacional dominant a França es fonamenta principalment en la doctrina individualista de Rousseau i de la Constitució de 1789. És a dir, que pot resumir-se com segueix: Un estat és en l'ordre internacional, una individualitat lliure i sobirana que es desenrotlla sense altres traves que el respecte a la sobirania dels altres Estats. Tot Estat s'obliga, doncs, talment com si es tractés d'un individu a respectar els drets fonamentals i la independència dels demés Estats, i per consegüent tots els convenis que entre ells s'estipulin. La violació d'un tractat implica, doncs, un atemptat als drets substancials de l'altra nació signatària.

La teoria jurídica de Dret esthao frgèj que més adeptes ha fet a Alemanya, és la de Jenillek i va apoiada en el principi de que un Estat pel fet mateix de la seva sobirania no pot sometre's mai en la seva vida de relació amb els demés Estats, a un poder reconegut com superior. Les conseqüències d'aquesta

teoria de l'autolimitació de la sobirania de l'Estat, que comparteixen Gerbert, Burguess, Esmein i Gierke, les va fer entreveure el propi Jenillek, dient: "Si el compliment d'un precepte de Dret internacional es troba en pugna amb l'interès de l'Estat, la regla del Dret és la que ha d'ésser preferida, car l'Estat està més enllà de tota regla de Dret."

Així es consagra "jurídicament" a priori la invasió de Bèlgica i s'il·lustrà el tristament cèlebre frase "chiffons de papier".

Vegi's com a França hi ha una tradició de democràcia en la interpretació dels fets internacionals i com l'Alemanya sap, pel seu imperialisme, fer-se amb la ciència un bell ropatge...

* * *

Però com diu molt bé l'illustre jurista monsieur Leon Duguít, tampoc la tesi francesa pot assegurar la pau del món, perquè es fonamenta en el concepte de la sobirania, o sigui de dret sense deures.

La sobirania democràtica ha sigut una gran illusió de les masses polítiques com la dictadura del proletariat és el gros error de les democràcies socials. El concepte de sobirania és copsat en el Dret de l'antiga Roma. Per la sobirania, els senyors es feien amos de la terra i dels homes, i els Césars encenien les guerres. Les democràcies no poden ésser sobiranes, perquè sobirania va contra d'igualtat, de justícia i de solidarisme. Les democràcies no han de voler altra llibertat que la de poder acomplir els seus deures redemptors.

Es veu clarament que la crisi de la guerra ha de venir precedida de la desaparició del vell concepte de sobirania de l'Estat, com la guera social es liquidarà amb totes les sobiranes individuals i de classe. En bona doctrina democràtica, un Estat no pot ésser una sobirania que resulti d'una suma de sobiranes parcials, sinó que ha d'ésser un organisme, un instrument eficaç per a la satisfacció dels deures morals, o com digué l'egregi president Wilson, "un servidor i no un amo".

I en l'ordre internacional, un Estat haurà d'abdicar de la seva sobirania, acceptant els deures que li imposi la convivència pacífica amb els demés Estats, dintre un ordre superior d'idees i aspiracions humanes.

La guerra està lluny de desaparèixer del món, en la mateixa proporció que trigui el triomf de les democràcies socials.

GLICINI

Les victòries del dia

Ja tornem als temps heroics de les gestes més famoses: ja tornem als cops de puny, les empentes i les coces; els jugadors de *Foot-Ball* saben pescar la victòria encara que es trobi lluny, i quan a casa retornem, són rebuts triomfalment com a salvadors del poble; amb crits i amb aclamacions verament eixordadores, i amb uns picaments de mans que sembla que el món s'ensorra. Quina arribada s'és fet al *Foot-Ball Club Barcelona* i al *Júpiter*, son company, per haver guanyat la copa que els proclama campions d'Espanya! Ningú recorda manifestació semblant de cent anys fins aquesta hora; només va acostar-s'hi un xic la rebuda clamorosa que va fer nostra ciutat a les tropes victorioses que vingueren amb en Prim del Marroc, plenes de glòria. Amunt, amics del *Foot-Ball* que amb enginy, valor i força als vostres competidors haveu tornat la pilota! Sou uns mestres en fer *goals* i en pescar copes famoses, ço que ens omple l'esperit d'una esperança ben dolça, car vindrà un dia, ja ho crec! que valdrà més una cossa donada en bona ocasió

de fetes edificants i de gestes patriòtiques, car el món, un altre cop, dubta si acceptar li toca la força de la raó o la raó de la força, encara que per tot es veu que la raó ja s'arronça. Footballistes, no desdiu que per ara el món es vostre: en tant que triomfareu tirarem pilota a l'olla; sinó, vindrà un dia trist, un dia tot ple de boires, en el qual grans i menuts joves i vells, rics i pobres, amb astorament veurem penjada nostra pilota, ja sia dalt del terrat, ja a la teulada ruïnosa de la casa del veí, i llavors, per dissort nostra, ni podem estar per jocs, ni per cançons alegroies com aquelles que ha cantat l'Orfeo Català, a Roma, d'on ha vingut triomfador portant també una victòria, la més gran que s'hagi guanyat, i això que ha perdut el compte de les que ha pogut reunir en sa marxa lluminosa per les dreces de l'art, que coneix com cosa pròpia. Puix que d'altres no en veiem en els dies que ara corren, celebrem com fer-ho ens cal les victòries que ens pertoqueu, sigui a puntades de peu sigui amb cançons harmonioses, ja que sempre dona goig el poder cantar victòria.

FLOK

L'arribada del "Barcelona" campió

El dimarts passat, a les onze i minuts, arribà a l'estació del Passeig de Gràcia l'equip triomfant del *Barcelona*, campió d'Espanya.

Una gentada immensa esperava els futbolistes vencedors i foren objecte d'una rebuda tan grandiosa que no té precedents en cap altra recepció: músiques, cridòria, aplaudiments, esclats d'entusiasme de tota mena i el conjunt, un indiscriptible triomf del sentiment espontani del poble que aprofita tota ocasió per a manifestar-se.

Creiem que les més altes personalitats polítiques que regeixen els destins dels pobles, estarien més que satisfets d'ésser rebuts d'una manera semblant.

Era tota la ciutat que rebia els campions que en noble lluita han vençut amb el nom de *Barcelona* i pensant amb la ciutat només.

El geni català es demostra sempre; la tasca que s'empren l'acaba, i l'acaba gloriosament, com han fet els dos clubs triomfants en el campionat d'Espanya, el *Barcelona* i el *Júpiter*.

Per això tota la ciutat els rebia aclamant-los i per això en nom de la ciutat eren rebuts oficialment per l'alcalde accidental, qui els dirigí paraules d'encoratjament que foren agraïdes i constestades amb entusiasme i delicadesa.

Tota la nit fou de glòria i alegria i pasaven autos seguint els carrers principals escampant la joia del triomf en cobles populars que eren corejades i celebrades.

Nosaltres celebrem el triomf del *F. C. Barcelona* i el *Júpiter* perquè és una variant més del nostre caràcter vencedor en totes les empreses i perquè espontàniament sabem rebre als que honoren la nostra terra de la manera que sigui.

Contra supèrbia humilitat i honradesa

Hi han homes que pel sol fet d'estar empleats en una casa important, per desempeñar un càrrec oficial o bé per osteniar tal o qual uniforme—malgrat estigui aquest tot ple de taques—es consideren ja uns grans personatges i es creuen tenir un rei al cos, com vulgarment es diu.

El fet que vaig a contar, succeí no fa pas gaire temps en una de les més anomenades cases de comerç de la nostra benllogada... i remoguda ciutat.

Un conegut client de dita casa anà un dia a cobrar-hi una forta quantitat que n'acreditava, i en repassar el cobrament, s'adonà de què el caixer li havia donat—distretament, és clar—deu mil pesetes de més. Al bon senyor—honrat com pocs—li mancà el temps per anar tot seguit a la Caixa i dir-li, amablement, al caixer:

—Perdoni... Em sembla que, en pagar-me, ha sofert vostè un petit error...

—Una vegada fet el pagament no s'admeten reclamacions—respongué secament el caixer.

—Es que...—volgué afegir el client, mes el caixer l'interrompé, dient-li en to ferreny: —Cal fixar-s'hi bé quan es cobra...

—Es molt fàcil errar-se...—insistí el client.

—Jo no m'erro mai—digué per tota conclusió el superbiòs caixer, tancant la finestreta d'una revolada.

Seguríssim, el senyor, de l'erro sofert pel caixer, mes no volguent, però, aprofitar-se de la tossuderia d'aquest, anà a trobar al gerent de la casa per a contar-li el succeí i, a l'ensem trametre-li les deu mil pesetes rebudes de més, amb el pietós intent de què el

caixer—malgrat la seva supèrbia—no en sortís perjudicat quan més tard compregués per fi la realitat de la cosa.

El gerent remercià—com era just—al client pel seu honorat procedir, mes s'empenyà en donar una bona lliçó al seu subordinat, i per lograr-ho, li pregà de no dir-li'n res més deixant-lo fer, ben convençut de què, a la fi, en adonar-se'n l'home, bé prou i massa que es bellugaria.

En efecte, en passar arqueig, notà el caixer la manca dels diners, i recordant-se tot seguit de la reclamació feta per aquell client, en compregué llavors clarament el veritable motiu, i esverat, anà a contar-ho al gerent, qui per tota resposta li digué severament:

—No m'heu pas dit mai si qualque volta n'heu trobat de més, per tant, si ara us en manquen, reclameu-los a qui els haguen donat.

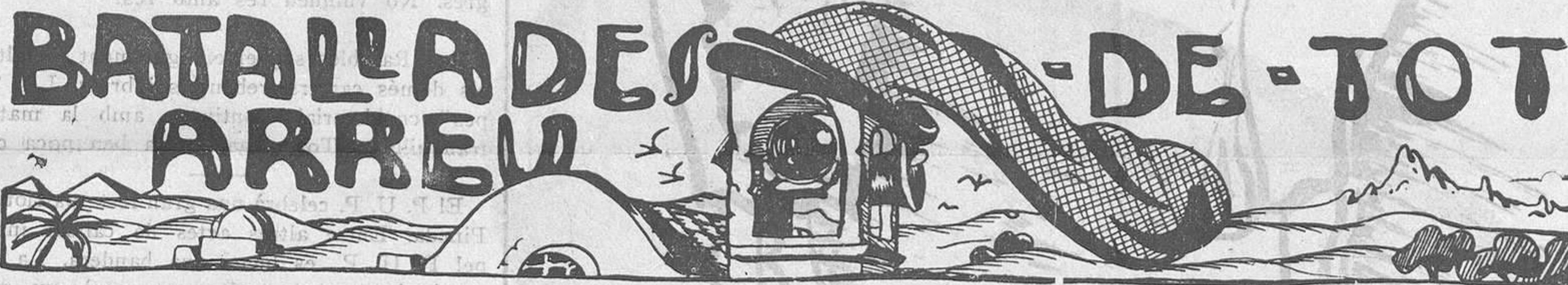
El caixer cuità a assabentar-se de l'adreça del client i anà a trobar-lo desseguida, excusant-se primer, pregant després i arribant per fi a agenollar-se-li als peus boi dient-li, plorant, que era un pobre pare de família; mes aquell senyor no es deixà commoure, i fent el cor fot, li recordà tan sols que "una vegada fet el pagament no hi ha lloc a reclamacions de cap mena".

Desesperat, anà el pobre caixer a trobar novament al gerent per a contar-li ço que el client li havia respost, afegint-hi que—malgrat saber-ho de cert—ara refusava tornar-li la quantitat rebuda de més.

Llavors el gerent li digué: —Es clar, infeliç, que refusa tornar-la... Com que me la va tornar desseguida...

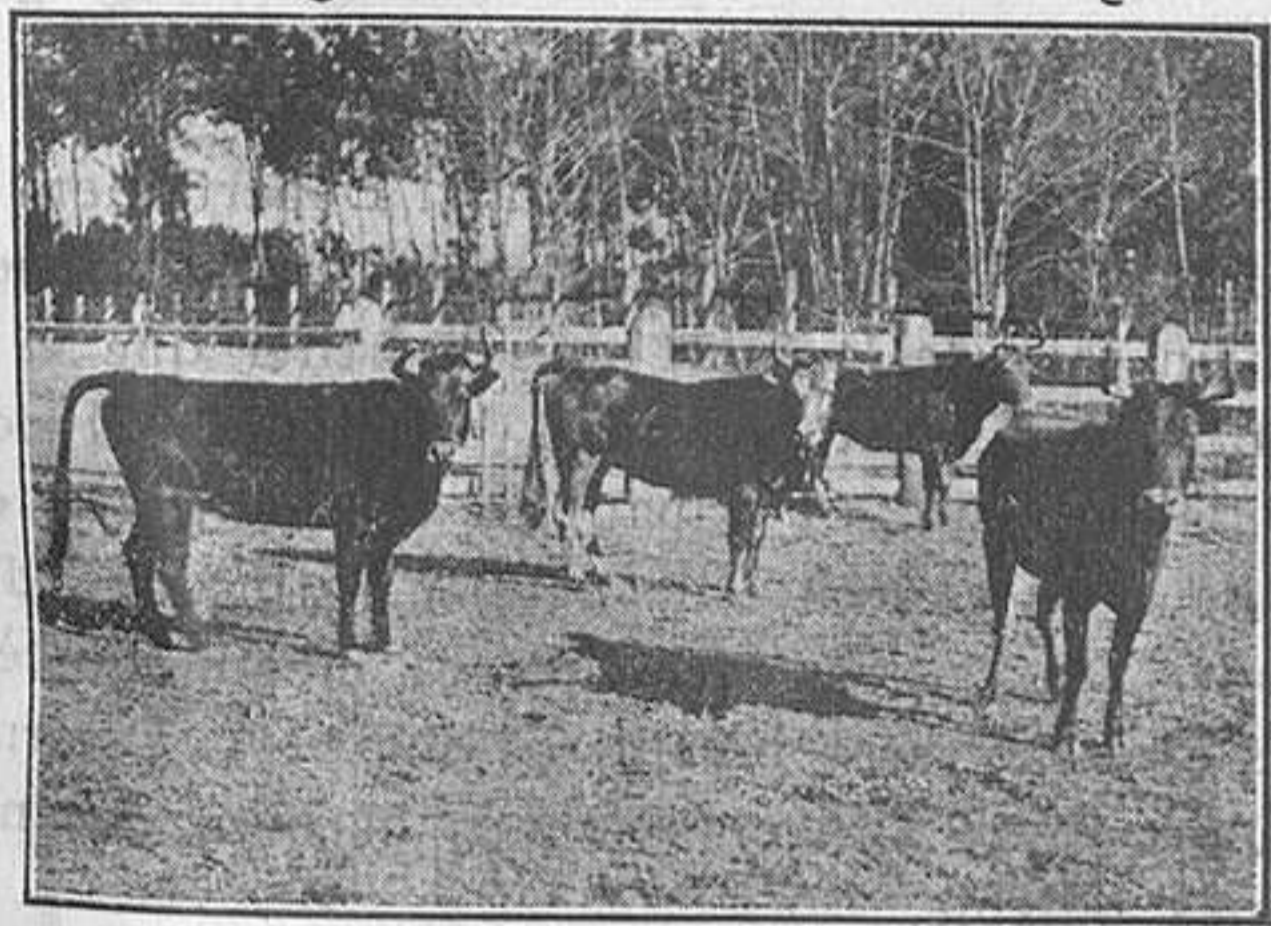
I donant-li les deu mil pesetes afegí:

—Perquè compregués ara la seva honradesa enfront de la vostra supèrbia... Molt me plau la serietat i rectitud en les meves oficines, mes crec jo que es pot ben bé es-

LA VILESA DEL NOSTRE TEMPS

Tenim al nostre davant uns números de *L'Illustration*, de *Le torero*. Vostès no saben quina revista és aquesta de *Le Torero*. No és una revista de ciències, de literatura, o de filologia.

"La Ganadería"

sofia, com vostès podrien suposar. No, és una revista—un periòdic; millor: un paper de taurinàquia. Aquest periòdic es publica a París, el París de *La Revue des deux mondes*, *L'esprit nouveau*, *Les annales*, etc.

Però a París, la vila llum—la vila llum! deixeu-me riure!—hi mancava un periòdic com aquest. Per què? Perquè a París—que cada dia és menys Lutècia—tindran també corridas de toros. Quatre imbecils, quatre brètols, quatre degenerats que es dediquen—quan menys es figuren dedicar-s'hi—a la literatura i a la música, han fet corre per l'estranger que aquesta d'ara és l'hora de *Carmen*, l'hora espanyola. Això, aquesta ximpleria, ha tingut molt èxit a París. I és que París no és un ciutat seriosa i digna. París és refugi de ratas, de cabotins, de snobs, de jueus milionaris, d'infectes prostituides.

S'ha d'acabar això de glorificar la prostitució, el luxe, la infame elegància de París! S'ha d'acabar això de glorificar el cachet, el marxamo que a París dóna al vici mundial! S'ha d'acabar aquest orgull, aquesta complença de París al semblar dir al món: les meves dones són les

cortisanes més artistes, més refinades d'Europa!

Un moment. Tenim també al nostre davant un llibre, un llibre aspre, valent, magnífic de Georges-Anquetil: *Satan conduit le bal*, novel·la pamfletista i filosòfica de costums del nostre temps. En aquest llibre hi trobem la següent pintura, veritablement repugnant:

"En aquesta atmòsfera enverinada, en mig de tants ociosos i tantes ocioses, als qui es faria un gran servei votant una llei declarant el treball obligatori, el vici troba una pressa abundant i fàcil; la droga estén el seu imperi sobre els milers de cervells contaminats, al mateix temps que, cada dia més orgullosament, el safisme i la pederàstia es mostren amb un cínic impudor en tots els llocs públics, i penetren fins a les cases austeres i severament closes dels grans burgesos d'ahir.

Hi han rumors que ni els mateixos satírics

Un salt

s'atreveixen a recollir, sapiguent a quina represió terrible i ferotge s'exposarien sota el jou d'un Estat sense escrúpuls. Però aquests rumors corren ràpidament—amb quin plaer sàdic!—de boca en boca, d'orella en orella, a través tots els salons, tots els tes, tots els dancings, en fi,

tots els llocs no massa dignes on se reuneixen totes les concupiscències, totes les vils pensades d'aquests milers d'éssers que no tenen aquí baix

Una figura

altra satisfacció que la de destruir-se els uns als altres, que la de devorar la seva pròpia existència! i d'allà pels *danseurs* d'aquestes senyores, pel perruquer, per la manicura, pel xòfer, per tots els criats, l'última xafarderia, l'últim escàndol, s'estenen com la taca d'oli i arriben fins a les extremitats més sanes i dignes del país.

Afegiu an això els nostres espectacles, on la sobrietat del diàleg i de la presentació alterna—amb l'inevitable acte porcamment baix, an el mec o l'amant de cor són admesos a la taula conjugal o a l'alcova del comanditari, on l'amant d'aquestes senyores—o d'aquests senyors—desplega literàriament les seves gràcies equívokes; on dones formoses es frec-freguen—del francès *frott-frottent* en públic sense cap respecte a les espectadores."

Aquestes paraules de Georges-Anquetil són com una bufetada donada en ple rostre d'aquesta canalla ben vestida. D'aquesta canalla que es dóna a l'adulteri, a la cocaïna, al ball obscè, a tot el més vil, a tot el més repugnant, a tot el més baix, a tot el més abjecte que ha convertit a París en un immens bordell.

Què importa que la sífilis mati cada any a 150.000 francesos i contami ni la quarta part de

la població? Què importa que pobli les cases de bojos i constitueixi la major part de la clientela dels hospitals?

Epoca de bogeria, de neurosis i d'inconsciència la nostra!

En un diari francès, *Le Matin*, hem llegit que en 1922 es votà un crèdit de cinquanta milions per al millorament de la raça cavallar, i sols nou milions per al millorament de la raça humana.

El baró Henri de Rothschild—autor dramàtic i metge (?) regala a una de les seves amigues un bidet d'or macís. Una senyora americana dóna un dinar de trenta coberts, que costa 37.500 francs. En el menú figuraven 3.600 païnes de cairar.

Quan s'està morint la gent de fam, quan la nit està plena de pobres que no tenen casa ni pa, és criminal i digne de tots els càstigs, gastar-se 37.500 francs en un dinar.

Això és París, la famosa vila llum. Només hi mancaven toros.

D'ALEMANYA

No ens referim al llibre que sobre Alemanya, i per a venjar-se del menyspreu de Napoleó Bonaparte, va escriure la filla del senyor Necker, née Madame de Staël. No estem per literatures. No.

Espanya està plena d'alemanys. Han observat la cara de satisfacció que posen els alemanys d'Espanya, des de fa uns quants dies? Han observat que aquesta satisfacció coincideix amb el triomf del mariscal Hindenburg?

Ara mateix tenim a Espanya, entre els molts alemanys, a la família de l'ex kronprinz, famós durant la passada guerra per la seva crueltat, pel seu salvatgisme, pel seu sadisme.

Ara la família de l'ex kronprinz ha deixat Espanya. Per què? Perquè a Espanya s'hi havien trobat molt bé... quan no podien tornar a Alemanya, quan a Alemanya hi havia la república.

Però que no hi és? Sí, però es la república d'Hindenburg.

El príncep hereu de Bèlgica retratant al mariscal Lyautey

LA SITUACIO

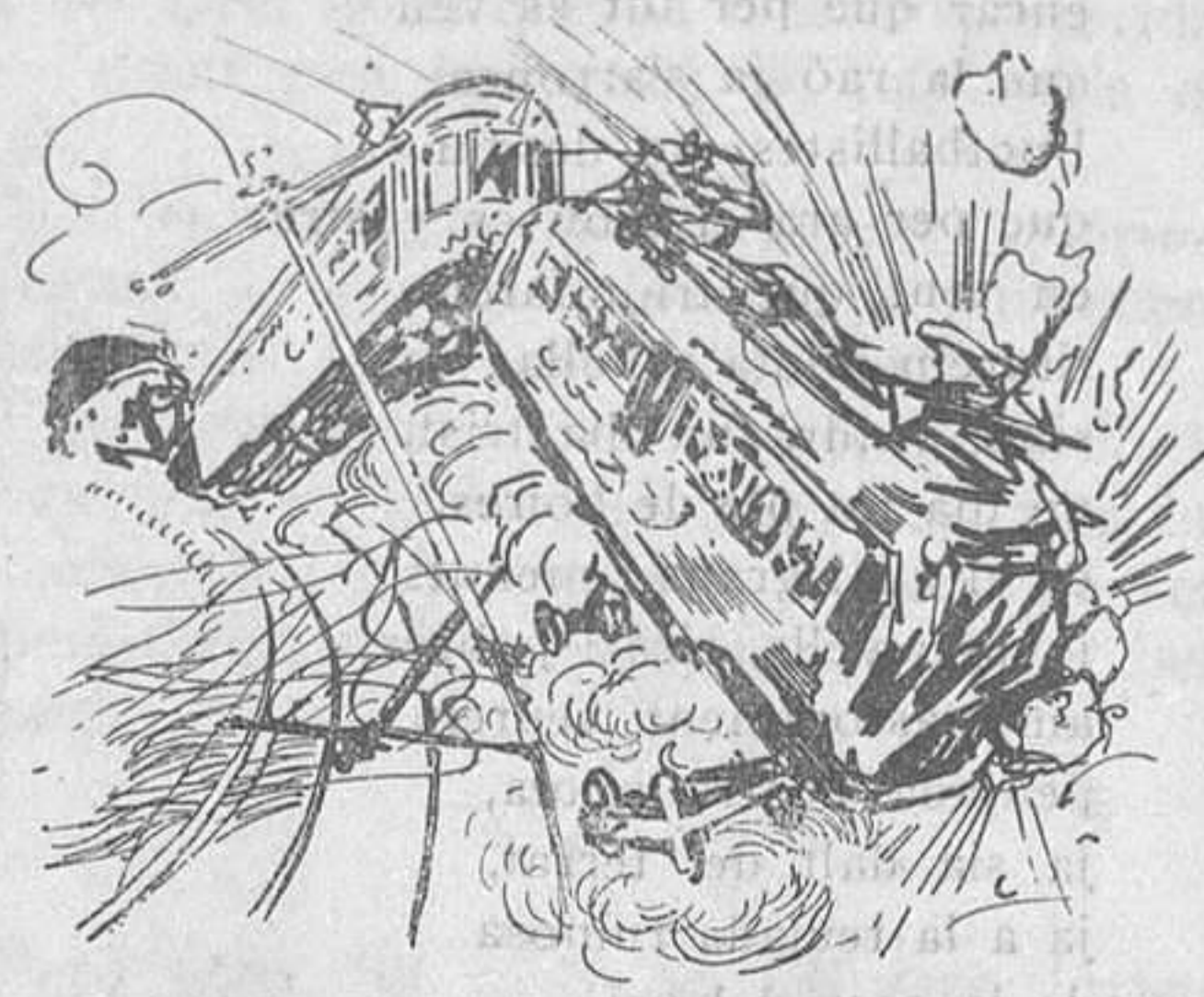
Tenim tranquil·litat i bons aliments.

Els aficionats als esports de mar estan d'enhorabona.

Amb una gran confiança i sense por de cap perill, podem passar d'una acera a l'altra.

I fins, per als aficionats a les emocions fortes, tenim algun accident bastant arreglat.

ser recte i seriós sense estar, però, renyit amb l'amabilitat i la cortesia... Aneu i que us serveixi d'experiència pel pervindre...

Fou bon xic cruel el gerent, és cert, mes la lliçó fou també ben merecuda pel caixer, car an aquest món s'ha d'ésser humil a més d'honrat. Essent humil n honrat, hom pot encarrar-se amb qualsevol personatge, per enlairat que aquest sia...

I per què ha d'ésser superbiós un home—qualsevol que sia la seva posició o categoria—si un dia o altre tindrà potser d'humiliar-se davant el ser més humil de la terra, i sinó, davant la suprema autoritat de cel i terra: davant Déu?...

FIDEL GRÍFOL

La mort del guàrdia Langa

El passat diumenge, a les cinc del matí, fou executat el guàrdia de seguretat Joan Langa, que el dijous, dia 7, matà al tinent Rojo i ferí al caporal Castany.

La mort del guàrdia Langa ens inspira una profunda pietat. Deixa l'esposa amb set fills, un dels quals és tuberculós. Vivia tan pobrement, i tal volta preocupat per les necessitats apremiants de la vida, que es comprèn un moment de demència o ofuscació que l'induí al crim.

Cada volta que s'aixeca un cadafal o es mou una guillotina sentim una profunda pietat pel desventurat, i si ens fos possible l'alliberariem. L'alliberariem no perquè creguem que no deuen castigar-se severament els delictes, sinó per instint humanitari que portem, a dins, que ens fa bons per a perdonar fins al més nefast dels homes.

Per això sentim una gran compassió pel pobre guàrdia Langa, per la seva esposa i els seus fills i sentim en l'ànima que la imperfecció humana encara hagi d'executar al delinqüent.

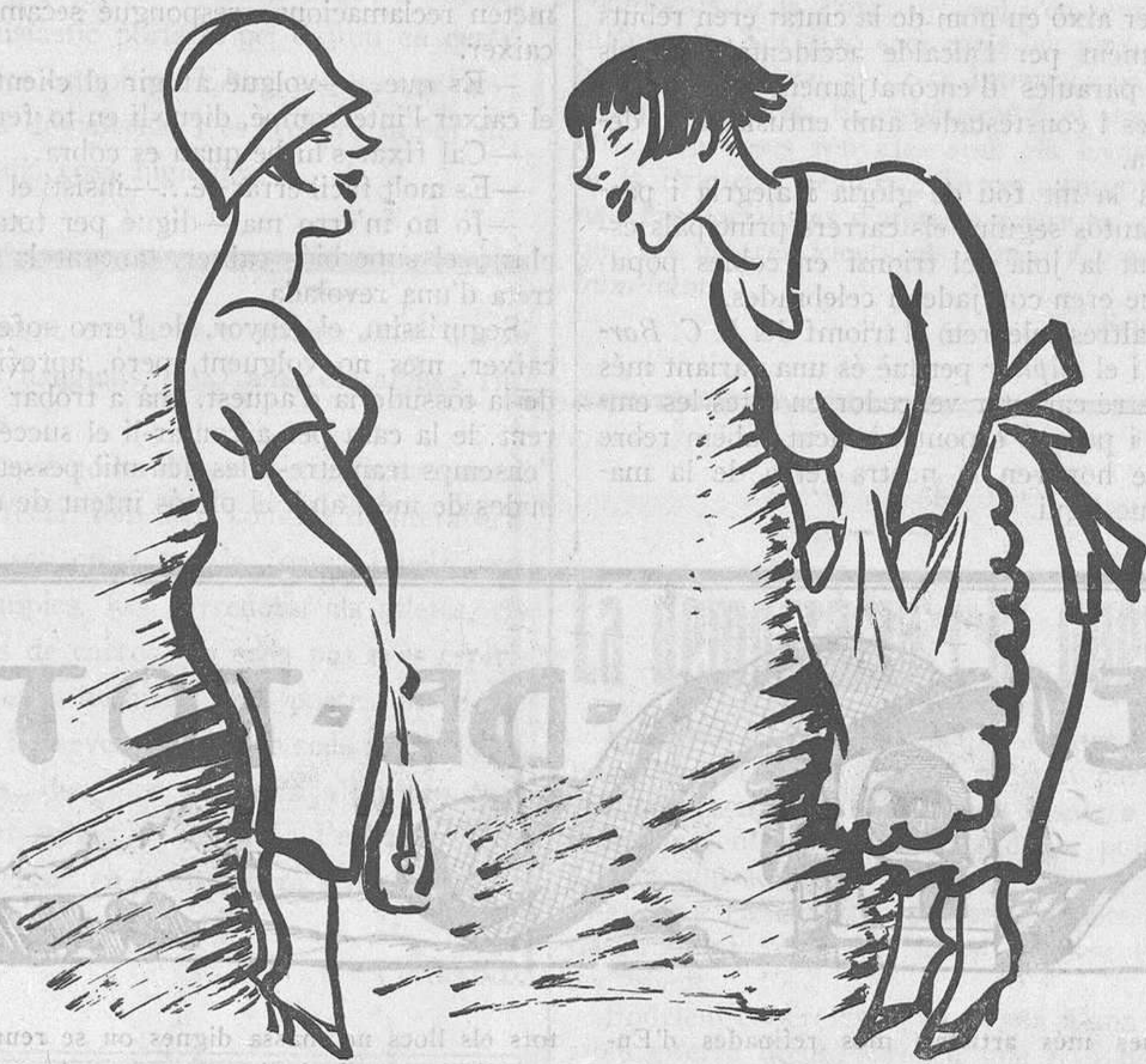
La moral

La moral és una cosa tan arbitrària, que cadascú té la seva.

N'hi ha una només en el món, però té tantes variants com persones hi ha a la terra.

Succeeix en la moral com en la figura humana. Diu que Déu creà l'home a imatge i semblança seva, però en canvi, no hi ha cap home igual. Cada home és una reproducció d'aquella imatge, i les reproduccions arriben fins a desfigurar-se en la més completa bestialitat.

Així succeeix en la moral cristiana: Indubtablement les doctrines de Crist són bones i interessants, amb tot i que no igualen—molt els falta—a la doctrina de Bhuda, però els clergues l'han substituït. Aquella dolcesa de Crist s'ha tornat eixutesa i aspror; aquell "si et peguen a una galta, para l'altra"—tan inhumà, tan antinatural—s'ha convertit en un "pega al qui puguis"; aquell "dóna a Déu el que és de Déu i al César el que és del César" s'ha canviat per "pren a

LES OBLIDADES

—Ja era hora de què es preocupessin del treball nocturn de la dona!

LLEGINT LA PREMSA

—Ara comencem a anar bé. A veure si desapareixen uns quants agiotistes i acaparadors.

Déu el que és de Déu i al César el que és del César".

Avui dia entre la clerical·la hi campeja la més gran immoralitat, acompanyada de la ignorància més completa; hi ha tot el rengle de figures desdibuixant la moral. De les Catacumbes a la Inquisició hi ha tota la tra-

jectòria ignominiosa del catolicisme; hi ha tota la moral iníqua de l'Església. En les Catacumbes eren els sants perseguits pels seris de lliures creences; en la Inquisició són la irracionalitat imperant, perseguidora de llibertats digníssimes. En les Catacumbes són els que representen el dret de lliure pensar

i de lliures creences; en la Inquisició són la foguera i l'argolla homicida contra aquest dret sagrat.

No podem ni voldrem creure mai en morals imposades, venjatives, triomfants per astúcia i mala fe. La moral jesuítica per a nosaltres és una immoral. La nostra única moral és la consciència.

REPICS

En Mussolini creà una escola política que un dia tingué algun seguidor llunyà. A veure si ara que vol fer teatre també crea una escola literària de sang i fetge i camises negres. No vulgueu res amb res!

Les Rambles segueixen igualment malaltes i els demés carrers, rebentats i bruts. Les "pepes" consistorials continuen amb la mateixa tranquil·litat. Tot plegat passa ben poca cosa.

El P. U. P. celebrà una gran festa patriòtica a Pineda. Entre altres actes de cabdal interès pel P. U. P., es beneí una bandera. La concurrència no era molt gran, però era nombrosa.

Per una qüestió personal el fill d'en Sánchez Guerra ha enviat els padrins al comte de Valliellano, alcalde de Madrid. L'alcalde ha renunciat el dol fins que deixi d'ostentar el càrrec públic que ostenta. Esperem veure el final d'aquest melodrama. Però, ens sembla que ens agradarà.

Segons un memòria rebuda al Departament de Comerç de Washington, els alemanys han inventat un raig de la mort més mortífer que el de Matthews. Aquest nou raig, batejat amb el nom de Heliotraub, és capaç de causar grans estralls a un exèrcit i de netejar l'atmosfera d'avions. Els centres científics es mostren escèptics sobre aquest invent. Si fos veritat, tornariem a veure l'Alemanya més bàrbara que mai i més odiable.

A França s'ha celebrat el segon torn d'eleccions municipals que han donat un definitiu triomf d'esquerres. Ja era d'esperar que fos així. Aquest triomf parerà un poc més peus a l'Hindenburg i abaixarà un poc més les agalles als clericals i als reaccionaris.

El "F. C. Barcelona" ha guanyat el Campionat d'Espanya. El "C. D. Júpiter" ha guanyat el segon Campionat.

Poseu-vos tranquils i compréu-vos un equip, que d'aquesta feta tot anirà més bé. S'abarataran les subsistències i s'acabarà el Metro.

No cal pas dir com celebrem l'èxit franc que acaba de tenir l'Orfeo Català a Roma. La ciutat eterna ha estat vençuda heroicament per l'ànima del nostre poble altiva i franca.

AQUEST NÚMERO HA PASSAT PER LA PRÉVIA CENSURA MILITAR

Imprimita LA CAMPANA I LA ESCUELA